

Det andet, der bestemmer udviklingen i gennemførelsen af regeringsgrundlaget, er økonomien. Det at have orden i økonomien er ikke et mål i sig selv, det er et middel, og hvorfor taler regeringen og jeg ofte om økonomien? Ja, det gør vi jo ikke, fordi det er noget, vi har sat os for, fordi det skal være selve vores eksistensberettigelse. Det gør vi, fordi vi udmærket godt ved, hvem der bliver ramt hårdest, hvis økonomien ikke er i orden. Det er de svageste, det er de bageste, og det er dem, som kom sidst i arbejde og ryger først ud.

Men de mange hundredtusinder almindelige lønmodtagere får det at mærke kort tid efter, og derfor sagde vi fra starten i 1993: Aldrig mere en økonomisk udvikling under socialdemokratisk-radikal ledelse, som bringer samfundet til afgrundens rand; aldrig mere en økonomisk udvikling under vores ledelse, som giver risiko for, at samfundet igen gennemgår en kartoffelkur, hvor alting sættes i stå.

Det er klart, at der er blevet givet og der er blevet taget undervejs. Sådan er det nu engang, og det er der heller ikke noget nyt i. Men gennem 6 år har vi lagt afgørende vægt på at styrke beskæftigelsen og bekæmpe arbejdsløsheden, og igen: Når vi kæmper så hårdt for, at arbejdsløsheden fortsat skal ned, og når vi kæmper så hårdt for at få skabt job og beskæftigelse i Danmark, er det ikke for økonomiens skyld, men for menneskers skyld, og fordi beskæftigelse og job er det bedste grundlag for selvverd og for velfærd.

Faktisk er denne helt grundlæggende målsætning opfyldt over al forventning. Siden vi begyndte i 1993, er det gået stærkere, end vi selv havde forudset, end vi selv havde turdet håbe, end vi selv havde bygget op som grundlag for vore beslutninger. Vi har i dag den laveste arbejdsløshed, vi har haft i 20 år, vi har i dag fået 140.000 mennesker i arbejde i den private og endnu et stort antal mennesker i arbejde i den offentlige sektor. Arbejdsløsheden for de unge er den laveste, vi har kunnet måle siden 1979, den er reduceret fra godt 60.000 til 20.000, og langtidsledigheden er ligeledes reduceret.

Men alt dette kom ikke af sig selv. Det kom, fordi vi kunne forhandle, og det kom, fordi vi gennemførte arbejdsmarkedsreform I og II og en skattereform, gjorde en uddannelsesindsats og førte en ansvarlig økonomisk politik. Vi har fra starten sagt, at pengene skal være der, før vi kan bruge dem, og vi har fra starten sagt, at vi vil bruge pengene, når de er der, til at nedbrin-

ge gælden i vort samfund og højne kvaliteten i vort samfund.

Siden vi begyndte, er mange, mange resultater nået. Flere børn kan passes i dag, end det var tilfældet før, 140 børnepasningstilbud er blevet realiseret, fripladsgrænserne er blevet forhøjet for at tage hensyn til de laveste indkomster, og sygehuse har fået tilført flere ressourcer; det ved hr. Frank Aaen, og det ved enhver. Uddannelsesindsatsen er blevet forstærket, og vi har sikret en lidt bedre ældreomsorg, som i øvrigt er bedre end det rygte, vi somme tider hører.

Jeg har hæftet mig meget ved, at Kommunernes Landsforening netop har offentliggjort en analyse, som viser, at det ikke er blevet så forfærdelig ringere i forhold til årene før – pænt sagt. På en række felter er det faktisk lykkedes at realisere nogle små fremskridt, men på andre felter har der været enkelte kommuner, som har gennemført nogle indskrænkninger.

Børnefamiliernes vilkår, hjemmehjælpen, ældreomsorgen, sygehuse og folkeskolen er jo ikke emner, hvor nogen partier egentlig er uenige, når det gælder forbedringer; sådan opfatter jeg det. Kunsten består i at langtidsforsikre de forbedringer, vi kan nå på de forskellige områder, og det er vores fælles ansvar, sådan som regeringen ser det. Det er ikke et ansvar, vi har alene her i Tinget, men et ansvar, vi skal dele med kommunerne, og et ansvar, vi skal dele med hver eneste institution i Danmark, med arbejdsmarkedets parter og egentlig med hver enkelt af os. Så langt, så godt.

Der er stadig meget at gøre, men vi har et bedre Danmark nu, end vi havde for 6 år siden, og regeringen nægter at sætte de resultater over styr, som er blevet skabt, ved at lade sig trække ind i en overbudspolitik, som Danmark ikke har brug for. Regeringen siger i stedet: Nu gælder det det næste store træk, og det forudsætter, at vi kan styre velfærdssamfundet sikkert uden om de forhindringer og farer, der lurer i horisonten. Når den økonomiske fremgang i landene i Europa bliver lavere, og når der er krise i Asien og Latinamerika, så må vi selvfølgelig tage hensyn hertil. Det må en ansvarlig regering gøre, og det er præcis det, vi tager højde for.

Når der er for megen fart på den danske økonomi, for store private forbrugsstigninger og for store offentlige forbrugsstigninger, må vi selvfølgelig tage højde herfor. Det er det, en ansvarlig regering gør; det har vi altid gjort, og det vil vi altid gøre. Forudsætningen for, at vi kan nå